

Η βαθιά αγάπη του π. Συμεών για το Θεό και τους ανθρώπους (Γεώργιος Γαλίτης, Ομ. Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Αθηνών)

/ [Πεμπουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/29tUAMF>]

Είχαμε πάει κάποτε μερικοί καθηγητές με μιά ομάδα φοιτητών να τον επισκεφθούμε, στα πρώτα χρόνια της ιδρύσεως του ησυχαστηρίου. Ένας από τους καθηγητές τον προσεφώνησε κάποια στιγμή «γέροντα». «Ποιος είναι ο γέροντας;» ρώτησε, δήθεν ξαφνιασμένος. «*Η υμετέρα πανοσιολογιότης*», απήντησε ο καθηγητής, με μιάν υπόκλιση. Ο π. Συμεών δεν είπε τίποτα, αλλά τον κοίταξε με ένα βλέμμα, που έδειχνε σαφώς ότι δεν αποδεχόταν τον τίτλο. Και όμως, ήταν γέροντας. Κι αν δεν δεχόταν να τον προσφωνούν έτσι και του αρκούσε το απλό «πάτερ», φαντάζομαι ότι θα μου επιτρέψει τώρα, στο κείμενό μου, να τον ονομάζω με τη λέξη που αποδίδει αυτό που ήταν στην πραγματικότητα.

Απέκρουε κάθε μορφή προσωπολατρίας. Είναι μεγάλος ο πειρασμός, οι σχέσεις πνευματικής πατρότητας να διολισθήσουν στην προσωπολατρία. Πολλοί «γέροντες» το καλλιεργούν αυτό ή το επιτρέπουν ή έστω το ανέχονται. Ο π. Συμεών δεν είλκυε τους ανθρώπους προς τον εαυτό του. Ήταν απλώς ο «νυμφαγωγός», ο οδηγός προς τον Νυμφίο.

Τη θέση του νυμφαγωγού είχε και στις δύο αδελφότητες που ίδρυσε, μοναχών και μοναζουσών. Στην πραγματικότητα δεν τις ίδρυσε εκείνος: τους αδελφούς και τις αδελφές του τις έστειλε ο Νυμφίος. Αυτός ουδέποτε προπαγάνδισε, ουδέποτε προσηλύτισε. Μου έλεγε ότι πολλές ψυχές του εξέφραζαν τον πόθο τους να μονάσουν, και αυτός με μιά μικρή παρακίνηση θα τις είχε οδηγήσει στον μοναχισμό. Όμως, ούτε αυτή τη μικρή παρακίνηση δεν αναλάμβανε. Όλοι οι μονάζοντες κοντά του προσήλθαν τελείως ελεύθερα, χωρίς επηρεασμό. Άφηνε να μιλήσει ο Θεός και όχι ο ίδιος στις ψυχές τους.

Ουσιαστικά, ο Θεός ήταν Αυτός που ερρύθμιζε τη ζωή του. Ο ίδιος δεν προγραμματίζε τίποτε, πράγμα που θα φαινόταν ασύνετο για τον συνήθη άνθρωπο. Ο π. Συμεών όμως δεν ήταν συνηθισμένος άνθρωπος. Έκανε σχέδια χωρίς «ίδιον θέλημα», όλα τα ανέθετε στον Θεό. Ήταν απολύτως παραδομένος στη χάρη του Θεού. Δεν έκανε χρονοδιαγράμματα. «Άφησε να δείξει ο Θεός», συνήθιζε να λέει.

Δεν περίμενε όμως «να δείξει ο Θεός» μοιρολατρικά. Ως άνθρωπος της προσευχής ζητούσε τον φωτισμό του Θεού. Πολλές φορές, όταν χρειαζόμουν τη γνώμη ή τη συμβουλή του για κάτι, έλεγε: Αφήστε να δούμε τι θα πει ο Θεός», εννοώντας, τι θα απαντήσει στις προσευχές του.

Επισκεπτόταν συχνά το Άγιον Όρος. Πολλές φορές με καλούσε να τον συνοδεύσω. Κάποτε πήγαμε μόνον για μιά μέρα στη Μονή Δοχειαρίου για να προσκυνήσουμε την Γοργοϋπήκοο. Φαίνεται πως σε κάποιο αίτημά του ήθελε γοργή την απάντηση! Γενικά, ως γνήσιος μοναχός, αγαπούσε πολύ τα μοναστήρια. Αξέχαστες θα μου μείνουν οι επισκέψεις μας στη Μονή του Τίμιου Προδρόμου στη Σκόπελο και στη Μονή της Ζούρβας στην Ύδρα.

Εκεί στην Ύδρα, στον μητροπολιτικό ναό, είχαμε παραστεί στη βάπτισμα ενός ζεύγους Ισπανών από τον μακαριστό μητροπολίτη Ύδρας κυρό Ιερόθεο, κατά τη διάρκεια της θείας λειτουργίας, στην οποία ο πατήρ επ' ουδενί λόγω ήθελε να μιλήσει και επέμενε να μιλήσω εγώ. Τελικά έκανα υπακοή, αν και πίστευα ότι η ωφέλεια του εκκλησιάσματος θα ήταν πολύ μεγαλύτερη αν ομιλούσε εκείνος!...

Για να στεγάσει τα τέκνα του αγόρασε ένα παλιό πτηνοτροφείο και σιγά-σιγά το

μετέτρεψε σε μοναστήρι. Και όταν μου έδειχνε τα σχέδια του ναού, «πολύ μικρός, πάτερ», έλεγα. «Για τους τωρινούς εκκλησιαζομένους, είναι κανονικός. Βλέπω όμως ότι το εκκλησίασμα συνεχώς αυξάνει. Τι θα κάνετε σε λίγα χρόνια;». «Έχετε δίκιο», μου απάντησε. Και έκανε τον ναό μεγαλύτερο, που όμως και πάλι αποδείχθηκε μικρός και τον επεξέτεινε.

Με τον καιρό απέκτησε πνευματικά παιδιά και στην Αθήνα, κυρίως από μετακομίσαντες από τη Θεσσαλονίκη. Και γι' αυτούς έλαβε πρόνοια, ερχόμενος συνήθως μιά φορά τον μήνα για εξομολόγηση, τελώντας συγχρόνως και αγρυπνία. Στους λίγους προστέθηκαν και άλλοι Αθηναίοι, και σύντομα γινόταν και εδώ συναγερμός με την άφιξή του.

[Συνεχίζεται]